

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, hvis jeg måtte det, så ville jeg sige: sikke dog et snakketøj.

Måtte jeg lige tage en af påstandene op, dette med, hvordan beskatningen på fast ejendom virker. Der tror jeg, at fru Kirsten Jacobsen skulle gå i lære hos sin egen gruppeformand, der helt klart sagde, at nedsætter vi skatten på fast ejendom, så medfører det også en forventet skattestigning, øjeblikkelig prisstigning og derigennem inflation. Det tror jeg fru Kirsten Jacobsen skulle gå i lære hos sin egen gruppeformand og prøve at forstå noget af. Det er det, vi taler om her.

Ib Christensen (DR):

Hvad jeg påpegede var, at fremskridtspartiets holdning i denne sag, som den kommer til udtryk ved disse forslag, som den kom til udtryk ved forslaget om, at loftet skulle nedsættes til 15 fra 20 promille, er et udtryk for, at fremskridtspartiet prioriterer en lettelse af jordbeskatningen højere end en lettelse af indkomstskatten. Når man sænker loftet over den amtskommunale grundskyld, bliver amterne nødt til, uanset hvilke spareforslag fremskridtspartiet kører frem med i det danske folketing, at få pengene til veje, til sygehuse osv. fremskaffet ad anden vej.

Det vil med andre ord sige, at hvis det virkelig lå fremskridtspartiet på sinde først og fremmest at få skatten på arbejde ned, så burde man komme med forslag om, at amtskommunerne ikke må udskrive mere end så og så meget i skatteprocent. Men det er loftet over grundskylden, man angriber, man kommer overhovedet ikke med noget loft over den kommunale og amtskommunale beskatning. Det viser prioriteringen. Derfor er det korrekt, som jeg sagde, at fremskridtspartiet først og fremmest ønsker at lette skatten på jord, på arbejdsfri gevinster, mens det er sekundært at fjerne indkomstskatten. Hvordan man ved både at fjerne al jordbeskatning og ejendomsbeskatning af enhver art og fjerne al indkomstskat så overhovedet vil få økonomien til at fungere selv i et såkaldt fremskridtssamfund, ligger uden for denne debat.

Som jeg påpegede før, betyder dette forslag med de 13 promille, som bl. a. hr. Bernhard Baunsgaards parti jo vil støtte, at fremskridtspartiet i vidt omfang får sin vilje. Amtsrådsforeningen har påpeget, hvad det betyder for skatteprocenten. I Københavns amt må den sættes

op med 0,7; det betyder et provenutab i forhold til det, man ellers havde regnet med at få, på 1½ mia kr. osv. Det er altså fremskridtspolitik, og derfor skal fremskridtspartiet som sagt ikke fortvivle.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om afskaffelse af kapitalvindingsskatten [af Ove Jensen m. fl.].

(Lovforslag nr. L 23. Fremsat 3/3 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Nu er vi så nået frem til fremskridtspartiets paradeforslag nummer 3, og det er jo da ikke engang første gang, vi ser dette forslag. Så vidt vi har kunnet tælle det op, så er lignende lovforslag blevet fremsat ikke mindre end fem gange uden at blive vedtaget. Og ikke uventet må jeg ligesom mine forgængere afvise forslaget.

Jeg vil slet ikke gå ind på de mange postuler om de skadelige virkninger af en særlig indkomstskat, som man anfører i bemærkningerne. Jeg er ikke i tvivl om, at vi skal opretholde den særlige indkomstskat, og det skyldes ganske enkelt, at det vil være ganske urimeligt, om store arbejdsfri indtægter kunne passere skattefrit, samtidig med at arbejdsindtægter undergives en ganske betydelig beskatning. Her har vi en del af fremskridtspartiets ideologi og politik i renkultur. De arbejdsfri indtægter slipper for beskatning, arbejdsindtægterne skal rigtig beskattes.

Grünbaum (S):

Jeg kan naturligvis tilslutte mig ministerens betragtninger og på mit partis vegne afvise forslaget.

Jeg vil gerne understrege, at der i særdeles

[Grünbaum.]

mange år har været flertal her i folketinget og bred enighed om selve det princip, at der skulle ske en beskatning af de arbejdsfri kapitalgevinster. Spørgsmålet her i folketinget har jo udelukkende været, de gange vi har diskuteret det, hvordan denne beskatning skulle se ud, hvordan den skulle ske, og naturligvis også, med hvor meget denne beskatning skulle ramme. Hovedspørgsmålet har jo været, om vi skulle have en løbende beskatning, særlig i form af grundskyld, eller om man skulle vente med beskatningen, indtil det pågældende kapitalgode blev realiseret, dvs. som regel solgt eller overdraget til ny ejer. Det var det sidste synspunkt, der i sin tid, omkring 1958-60, sejrede her i folketinget. Fremfor en løbende beskatning af kapitalgevinsterne foretrak man at tage skatten, når de pågældende kapitalgoder blev realiseret.

Det er naturligvis klart, at der er problemer i en sådan ordning, det kan ikke undgås. Det gælder ved flytning, det gælder ved salg af en erhvervsvirksomhed med det formål at erhverve en større virksomhed, som f. eks. mange unge er ude for i landbruget, men også til dels i industrien. Men her har vi jo den udmærkede regel om adgang til henstand i indtil 15 år, en regel, der blev gennemført, så vidt jeg husker i 1972, måske var det 1973, men det var i hvert fald i min tid. Denne 15 års regel er meget lidt kendt. Jeg har mange gange været ude for på møder, at man inden for landbruget slet ikke er klar over, at unge landbrugere, der vil sælge deres ejendom for at erhverve en større ejendom, kan bruge denne 15 års regel.

Det er altså ikke rigtigt, det, der står i bemærkningerne til dette lovforslag fra fremskridtspartiet, hvor man jo netop lægger vægt på, at det er de unge, der bliver ramt, når de sælger en erhvervsvirksomhed for at erhverve en større. Det er absolut ikke rigtigt. Det problem har man altså søgt at løse. Jeg vil ikke sige, at det er hundrede procent løst, men det er næsten hundrede procent løst på denne måde. Og metoden kunne i øvrigt også anvendes, hvis man ville, ved generationsskifte. Problemerne vedrørende generationsskifte søges jo også løst nu.

Det, jeg altså gerne ville understrege med dette lille indlæg, var, at der har været bred enighed her i folketinget i mange år om, at vi skulle have en beskatning af de arbejdsfri ka-

pitalgevinster. Det er der stort flertal for. Det er kun spørgsmålet om, hvordan vi skal gøre det, og så naturligvis, på hvilket grundlag det skal ske. Der er de fleste af os jo nok enige om, at man så vidt muligt kun skal beskatte den del af stigningen, der ligger ud over inflationsstigningen. Så kan man diskutere, om det skal være den ene eller den anden person, der skal ind under undtagelsesreglerne, hvis man skal have sådanne.

Det, fremskridtspartiet kommer med her, er jo noget helt andet. Det er et virkelig reaktionært forslag. Det er noget af det mest reaktionære – jeg vil ikke sige: som jeg nogen sinde har set, for vi har jo set det nogle gange før i dag, men jeg synes ikke, man kan sige det stærkt nok. Det er fantastisk, at et parti, som vil kalde sig for et arbejderparti og gang på gang skiller med, at man er arvtager efter bekendte arbejderpolitikere, vil møde frem her i folketinget med et forslag, der uden videre siger, at nu afskaffer vi al skat på arbejdsfri indkomst her i landet. Hele loven om særlig indkomstskat ophæver vi.

Jeg synes, at det for det første er en meget reaktionær skattepolitisk linje, man har anlagt her. For det andet placerer den fremskridtspartiet ganske godt dér, hvor fremskridtspartiet hører hjemme, nemlig ude på yderste højre fløj i dansk politik, i hvert fald i dansk skattepolitik. Jeg er lidt ked af, hvis de konservative også går med på denne linje. Det har vi jo ikke fået at vide endnu, men jeg vil være ked af det, hvis de gør det.

Aksel Pedersen (V):

Først til hr. Grünbaum, som siger, at man skal træffe en beslutning om, hvor man vil beskatte. Må jeg have lov at gøre opmærksom på, at vi har grundskatter, vi har omsætnings-skatter, altså i kraft af stempelafgifter, vi har formueskatter, og vi har kapitalvindingsskat. Så jeg synes nok, vi bider efter formuen, hvor vi kan komme til det, og det tyder ikke på, at vi ikke har truffet en beslutning om, hvor vi vil have den beskatning.

Det er klart, at venstre kan være enig med fremskridtspartiet i en hel del af deres vurderinger omkring kapitalvindingsskatten. Jeg kan ikke lade være med at sige, at det havde jo været rart, om fremskridtspartiet havde gjort sin stilling op, første gang vi havde forslaget om kapitalvindingsskatten på bordet her, hvor

[Aksel Pedersen.]

hr. Anders Andersens forslag med 9 pct. rentes rente var på bordet. Havde man dengang villet støtte, havde vi haft mulighed for at få et fornuftigt forslag igennem.

Venstre har selv fremsat et forslag om ophævelse af kapitalvindingsskat på almindelige handler, det var forslag nr. L 6 i sidste samling. Det vil blive genfremsat i denne samling, men er vist endnu ikke kommet så vidt, at det har fået et nummer.

I vort forslag er alle almindelige handler fritaget, og da tallet, vi beregner efter, er et middeltal, som bygger på de faktiske handelspriser, er det ikke et tal, som kan overleves af tiden. Det er altså ikke et tal, der vil komme til ligestom at blive kørt bagud, når det viser sig, at vi igen kører ind i nye vanskeligheder. Familiehandler er i venstres forslag helt fritaget for skat, og dér er da i det mindste ting, som jeg synes at venstre og fremskridtspartiet bør kunne finde sammen om.

Når jeg er ved familiehandler, så vil jeg gerne stille et par spørgsmål til skatte- og afgiftsministeren til klaring af en del problemer, som vil have interesse for vor holdning til denne sag. Det er først og fremmest: hvornår bliver forslaget om den lempelse, som er aftalt i augustforliget, fremsat?

For det andet: 15. alm. vurdering skal et stykke tid være grundlaget, bliver der sagt af dem, der har stået på talerstolene rundt omkring, i det forslag, som skulle komme ud af augustforliget. Må vi få at vide: hvor længe er det hensigten?

For det tredje: over for venstre har den tidligere skatteminister, hr. Svend Jakobsen, sagt, at man ikke kunne undgå at have gave- og afgiftsberegningen som grundlag i kapitalvindingsskattens familiehandler. Må vi få at vide, hvordan det så kan være muligt nu med et pennestrøg at ændre det, så man nu kan sige, at det er den 15. alm. vurdering og derover, der er tale om, hvis det er korrekt citeret, som vi hører fra augustforligspartierne?

Om forslaget her vil jeg blot sige, at venstre vil se på det sammen med det forslag, vi selv fremsætter. Kan flertallet samles om et af dem, så vil venstre være at finde deri. Det, vi kører med i øjeblikket, er i det mindste så dårligt, at det ikke kan blive ved at køre, når man fastholder det cirkulære, der er udsendt. Inden det cirkulære, som blev udsendt den 25. december 1975, kom til verden, kunne man køre med den

kapitalvindingsskatteordning, der var blevet enighed om, og det har også de handler vist, der er blevet aftalt efter den. Men efter at dette cirkulære kom ud, blev familiehandler umulige, og det kan venstre ikke stå model til.

Stetter (KF):

Jeg skal straks kvittere for hr. Grünbaums interesse for den konservative gruppes holdning og sige, at vi vil stemme for dette forslag. Det vidste hr. Grünbaum jo i øvrigt udmærket fra de fem gange, vi tidligere har behandlet dette forslag her i tinget.

Loven om særlig indkomstskat er på væsentlige områder uforenelig med et moderne vækst-samfund. Reglerne modarbejder mulighederne for at foretage erhvervsinvesteringer, fordi man dræner erhvervslivet for risikovillig kapital. Reglerne modarbejder generationsskiftet i by og på land. Ejerne er tilskyndet til at holde fast på deres faste ejendom, også ud over den tid, hvor de som følge af højere alder og dalende virkelyst burde skille sig af med virksomheden eller bedriften. Dette er til ubodelig skade for helheden. Reglerne er med til at presse priserne i vejret til skade især for de unge.

Jeg vil gerne understrege over for ministerens bemærkninger, at det ikke drejer sig om spekulationshandler. Fortjeneste ved disse handler beskattes efter reglerne om almindelig indkomst, og her ønsker vi ingen ændring.

Vi ønsker heller ingen ændring i, at udskudt skat af henlæggelser og afskrivninger skal betales ved salg, likvidation, fusionering o. lign. Men vi ønsker, at landmænd, håndværkere, industrifolk og andre erhvervsfolk efter et langt livs indsats kan afhænde virksomheden eller bedriften på rimelige vilkår, i øvrigt på linje med, hvad der sker med fortjenesten ved salg af en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder. De, der har så meget imod, at vi gerne vil have denne skat afskaffet, må da forstå, at det er en urimelig behandling, at man udsætter erhvervslivet for beskatning ved salg af fast ejendom, når man ikke gør det ved f. eks. fortjeneste ved salg af en- og tofamiliehuse og ejerlejligheder.

Ministeren og også andre tilhængere af den særlige indkomstskat taler om arbejdsfri indkomster og arbejdsfri værdier. Det er forkert. Det er en urimelig propaganda, og jeg beder om, at vi snart holder op med denne agitation, for der er i høj grad tale om inflationsskabte indkomster og inflationsskabte værdier. Der er i vidt omfang tale om skat på inflation.

Bollmann (CD):

Nu har vi næsten diskuteret nogenlunde det samme her i en times tid, og dette forslag om afskaffelse af kapitalvindingsskatten ved forslagsstillingerne også ganske udmærket griber langt ind i de aftaler, der er truffet med de øvrige forligspartier.

Jeg synes, jeg vil understrege, at de aftaler på mange områder har vist sig både nødvendige og nyttige, og vi har ikke i sinde at bryde de aftaler. Men det er da muligt, at man, når den løbetid, som aftalerne dækker, er udløbet, kan finde sammenfaldende synspunkter med forslagsstillingerne på visse områder her.

Jeg skal i øvrigt henvise til, hvad jeg sagde under behandlingen af lovforslag nr. L 7, og meddele, at centrum-demokraterne ikke kan medvirke ved gennemførelsen af dette lovforslag.

Ole Olsen (SF):

For et stykke tid siden stod fru Kirsten Jacobsen heroppe og talte meget gribende om de små i samfundet og sagde, at det var deres ejendom, man beskattede.

I dette lovforslag kaster fremskridtspartiet masken fuldstændig. Nu er det helt direkte, nu skal al arbejdsfri indkomst simpelt hen fritages for beskatning. Det er jo det, dette handler om. Så kan man godt sige, at man også gerne vil fritage arbejdsskabte indkomster, men prioriteringen er helt klar: det er først og fremmest dem, der har meget, der skal have endnu mere. Det er fremskridtspartiets ganske åbne prioritering.

Lad nu det være, hvad det være vil. Der er vel efterhånden ingen her, der er i tvivl om, hvor fremskridtspartiet står socialt. Hr. Grünbaum placerede partiet ganske rigtigt helt ude til højre, specielt når det drejer sig om beskatning. Der hører de hjemme, og det er meget rart, at de selv afslører det en gang imellem. Jeg synes nok, befolkningen skulle være opmærksom på, at der er andre partier, der slutter sig til dem i dette spørgsmål, og befolkningen skulle sørge for, at det aldrig nogen sinde skete, at disse partier kunne få et flertal her i folketinget. Det mener jeg ville være slemt for den arbejdende befolkning. Det ville virkelig bevirke, at de blev flået i personskat.

Jeg er også nødsaget til at komme med et par bemærkninger om bemærkningerne til lovforslaget. Jeg vil gerne lige citere:

»Priserne stiger med beløb op imod, hvad de nuværende ejere med eller uden føje forestiller sig at skulle udrede i kapitalvindingsskat. Det er nu engang virkningen af en omsætningsskat, hvad enten man indretter den som benzinafgift, moms, kapitalvindingsskat eller på en fjerde facon.«

Jeg er nødsaget til at sige: må jeg nu ikke bede om mine himmelblå. Det er efterhånden for galt. Man skal høre, jeg ved ikke hvad, fra fremskridtspartiets side. Jeg har tidligere heroppefra sagt, at fremskridtspartiet og hr. Glistrup selv åbenbart betragter hr. Glistrup som verdens førende nationaløkonom. Jeg synes, det bør slås fast, som det også allerede er blevet omtalt i dag, at en afgift på fast ejendom nu engang virker helt anderledes end en afgift på benzin. En afgift på fast ejendom vil i reglen gå imod, at jorden synker i værdi. At fremskridtspartiet fremfører det, kan måske ikke undre så meget, men jeg har også i den sidste tid ved et par andre lovforslag hørt andre partier, både kommunisterne, VS og sågar retsforbundet, komme med en noget tilsvarende argumentation. Jeg vil finde, det var behageligt, om tingets medlemmer dog efterhånden forsøgte nogenlunde at finde ud af med sig selv i hvert tilfælde, hvordan de i og for sig tror at en afgift på fast ejendom virker.

Jeg finder, det er kedeligt, at vi nogen sinde har forladt grundstigningsskylden, og jeg mener, at dette forslag i og for sig burde give regeringspartiet og andre anledning til at overveje, om man ikke burde søge tilbage mod en fuld grundstigningsskyld. Det er jo aldrig dokumenteret, at en grundstigningsskyld, hvis den er højt nok sat, ikke virker effektivt.

Fremskridtspartiet går videre i sin argumentation og skriver i bemærkningerne:

»Disse tal afslører, at kapitalvindingsskatten virker til at øge og ikke som undertiden påstået til at mindske beskatningen på arbejdsskabte indkomster.«

Den påstand skal man altså også have slynget ud, at grunden til, at fremskridtspartiet vil afskaffe kapitalvindingsskatten, i virkeligheden nærmest skulle være at lette trykket på arbejdsskabte indkomster og ikke det modsatte. Jeg synes, det er en lige lovlig stærk påstand, fremskridtspartiet er kommet med.

Man benytter også lejligheden til at komme med de sædvanlige overfald på offentligt ansatte ved at skrive:

[Ole Olsen.]

»Helt barokt er det, at folk med offentlige pensioner, der får deres enorme kapitalgevinster frie for særlig indkomstskat, formueskat og ejendomsskat, ofte er nogle af de ivrigste til at hyle op mod, at det erhvervsliv, som også de skal leve af, frigøres for kapitalvindingsskatte-åget.«

Selv i denne sammenhæng kan fremskridtspartiet også få plads til sin sædvanlige hetz mod offentligt ansatte.

Jeg tror, det er fremgået af, hvad jeg har sagt heroppe, at mit parti under ingen omstændigheder vil lægge navn til eller stemme for dette forslag. Vi vil tværtimod stemme imod, og vi er kedede af, at vi ikke har flere stemmer at gøre det med, end vi har.

Fuglsang (DKP):

Samtidig med at jeg også her kan konstatere, at det er en gammel kending, vil jeg dog skynde mig at tilføje, at jeg intet forkert ser i, at man stadig stiller folketingset over for at skulle tage stilling til ting, som man betragter som vigtige og rigtige på den ene eller den anden måde. Det gør vi selv, og det gør vi for øvrigt også med hensyn til, hvilke forholdsregler vi finder det må være rigtigt og nødvendigt at tage for at modvirke følgerne af den ganske voldsomme stigning i priserne på jord og fast ejendom, som finder sted, og som vi ved rejser en lang, lang række problemer.

Når vi går imod dette forslag endnu en gang, så er det, fordi vi ikke mener, at det løser problemerne, men efter vor mening tværtimod vil skærpe dem, tværtimod vil fremme udviklingen i retning af en endnu voldsommere stigning med hensyn til jord og fast ejendom. Sådan har vi set det gang på gang. Når man fjerner selv beskudne hæmnings med hensyn til ukontrollabel udvikling, priser, spekulationer osv., ja, så går det netop modsat af det, man påstår det vil gøre. Jeg behøver blot at nævne dengang man væltede jordlovene under påskud af de følger, de ville få. Hvad er der sket, fordi man gjorde det uden at have sat noget som helst i stedet? Netop at vi bl. a. har fået den udvikling, som nu ligger til grund for, at man fremsætter et forslag som dette.

Jeg vil yderligere sige, at dette forslag i og for sig også på den anden vis er typisk for den måde, fremskridtspartiet optræder på. Man nævner en lang række ting, som i og for sig er rigtige på den ene eller den anden måde, og

som man ved med rette eller urette irriterer menneskene, og derudfra søger man at få menneskene til at drage helt forkerte konklusioner.

Der er i dagens løb et par gange nævnt noget om, at det var nødvendigt også for os herinde i folketingset at se problemerne ud fra en livsnær og praktisk synsvinkel. Det kan lyde meget fristende, men spørgsmålet er netop, hvilken synsvinkel og hvilket standpunkt man står på. Man stiller dette forslag op, som om det i virkeligheden skulle være en hjælp til de praktisk arbejdende landmænd med deres generationsskifte for at modvirke den vitterligt høje gennemsnitsalder, som findes inden for landbruget. Men det, som det bevirker i praksis, er, at man, som vi også har sagt det nogle gange i dagens løb, hjælper og fremmer, jeg vil godt sige de arbejdsfrie indtægter, men der er somme tider også talt om det, man kalder samfundsbedingede stigninger.

Det er jo ikke engang det, der er tilfældet her, for de stigninger, der finder sted med hensyn til jord og fast ejendom, er langt større end selve det, samfundsudviklingen betinger. Det er en følge af en ganske voldsom og, som man ønsker, stadig mere ukontrollabel spekulation på disse områder. Der er talt om, at der kun er tale om inflationsmæssige justeringer. Det er ikke engang rigtigt, for sagens kerne er, at det ikke er inflationen, der først og fremmest får disse prisstigninger sat i gang, det er det modsatte, der er tilfældet. Det er de ganske voldsomme stigninger, som er en følge af spekulation i jord og fast ejendom, som er en meget væsentlig årsag til den inflation, vi har. Derfor kan jeg altså immervæk gentage, at vi går imod det.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte forslaget om at afskaffe kapitalvindingsskatten.

Der er faldet nogle bemærkninger heroppe, som jeg gerne vil kommentere.

For det første er der fru Kirsten Jacobsens bemærkninger i et svar til mig om, at fremskridtspartiet er tilhænger af, at begge slags indkomster, både de arbejdsskabte og de arbejdsfrie, beskattes rimeligt. Her ligger altså et forslag om, at de arbejdsfrie indtægter skal beskattes med nul kroner – ja, det er jo kendt fra fremskridtspartiets side. Tilbage er altså kun, hvis vi overhovedet skal have samfundet i drift, at tage det over moms og andre indirekte afgifter. Som bekendt ved vi ganske tydeligt, at

[Bernhard Baunsgaard.]

de vender den tunge ende nedad, så de små indkomster kommer til at bære hele byrden ved at drive samfundet. Det er det, man kalder en rimelig beskatning.

Så var der nogle betragtninger fra venstre om, at man tidligere burde have støttet et venstreforslag. Det var en henvendelse til fremskridtspartiet, men jeg føler trang til at kommentere det, fordi venstre sagde, at så havde man været ude over de vanskeligheder man har i dag. Ja, dér må jeg gøre opmærksom på, at det er venstre, der har skabt os disse vanskeligheder, for den gældende kapitalvindingsskat på fast ejendom er gennemført af venstre og socialdemokratiet mod de andre partiers stemmer herinde. Der var flere grunde til det, bl. a. den, at den lod de store gevinster på hurtige salg, det, der nærmer sig spekulation, men ikke er det, ved de store byer slippe uforskammet billigt.

Så talte hr. Stetter om inflationsskabte værdier og sagde, at det var det, man ville beskutte. Nej, bestemt nej. Hr. Stetter kan ikke være uvidende om, at vi fra radikal side har udarbejdet et forslag om særlig indkomstskat. Det forslag synes jeg man burde tage i stedet for fremskridtspartiets forslag om at afskaffe den. Dette forslag går ud på, at det, der friholdes for at betale særlig indkomstskat, netop er den del, der er skabt af inflationen. Det er da urimeligt, at bare fordi kronen bliver det halve værd, så skulle man til at betale skat af denne kroneforringelse.

Og så burde man, når man ikke kan blive enig om, at andre former for fast ejendom i byerne skal falde ind under det, virkelig også fritage boligen på landet, for dér har fremskridtspartiet jo ret i sine bemærkninger. Den gældende lov, som den er gennemført af venstre og socialdemokratiet, virker hæmmende på generationsskiftet i landbruget. Det er jo den anden side af den lov, som fremskridtspartiet går til angreb på. Nok slipper de store, næsten spekulationsgevinster ved byerne uforskammet billigt, til gengæld rammer man ud efter normalhandlerne på landet, og det er tosset.

Jeg håber, at både venstre og socialdemokratiet kan blive enige med os andre om at gennemføre et fornuftigt kapitalvindingsskatteforslag, der også omfatter byerhvervene. Ellers er jeg bange for, at fremskridtspartiet i længden får lokket flere med til at tro, at vi slet ikke

burde have en sådan skat, og det ville være skade.

Arne Bjerregaard (KrF):

Igen er det jo en snak om arbejdsfri indtægter, hvor man altså mener, at alt, hvad der kommer ind under kapitalvindingsskat eller særlig indkomst, er arbejdsfri indtægter.

Hvis det er arbejdsfri indtægter, så er der andre betydelige indtægter, som ikke kommer til beskatning. Jeg tænker på min egen lille nabo, husmanden, som solgte sin lille ejendom til 340.000 kr. og måtte betale 70.000 kr. i kapitalvindingsskat, ganske vist efter forrige lov. Og så tænker jeg på, at parcelhuset få hundrede meter derfra kunne sælges til 400.000 kr. uden en øre i kapitalvindingsskat. Så siger man, at det er de arbejdsfri indtægter, der beskattes. Jeg må stadig væk sige, at vores kapitalvindingsskat, som den virker i al fald, rammer i flæng og selvfølgelig udelukkende rammer erhvervslivet.

Mangfoldige gange, når vi har snakket om kapitalvindingsskat – og jeg gør det her igen – har jeg snakket om en frigørelsesafgift. Dér er virkelig kapitalgevinster, så det klodser. Men hvad skal man betale dér? Man skal ikke betale kapitalvindingsskat, før man kommer ind i byzone. Dér er man helt fritaget. Hele det første kan man snuppe. Så betaler man 40 pct. af de første 200.000 kr. og 60 pct. af resten, medens kapitalgevinsten, som man postulerer det er, når det er en inflation i en normal handel, skal betales med 75 pct. Hvorfor vil man da ikke være med til at kigge på disse forhold og sige: dér, hvor de reelle kapitalgevinster er, kan vi da ikke beskutte dem op imod de 100 pct. i stedet for at beskutte inflationen? Så er vi netop, som fremskridtspartiet helt rigtigt siger, med til at hæmme den udvikling i erhvervslivet, som skal være med til at frembringe den økonomiske formåen, som skal give os alle de andre goder.

Så snakker kommunisterne om, at dette er spekulation i jord. Spekulation har sin egen beskatning. Den kan ikke komme ind under særlig indkomstskat, og jeg mener, at alle de steder, hvor der er spekulation i jord og fast ejendom, beskatter vi den da – ikke altid hårdt nok, det erkender jeg. Vi skal da gerne være med til at beskutte spekulatøren betydelig hårdere, end vi beskatter den i øjeblikket.

Så med hensyn til, at en engangsskat er med

[Arne Bjerregaard.]

til at sænke prisen. Nej, en engangsskat er altid med til at hæve prisen. En løbende afgift er derimod med til at sænke prisen på de goder, man lægger den på. Sådan har det nu engang altid været, og sådan er det stadig væk.

Hr. Grünbaum siger, at det skulle være en reaktionær politik at ville ændre ved bestående forhold, når man ser, at de bestående forhold ikke er gunstige for vort erhvervsliv og er med til at fremme en stagnation af vort erhvervsliv. Ja, vil jeg sige, så er det da reaktionært ikke at ville være med til at ændre det, som nu engang er indført og som man indser ikke er så heldigt, som det burde være. Derfor vil jeg da tro og håbe, at socialdemokratiet vil være med til at kigge på hele spektret i stedet for blot at sige nej, når der er nogle, der rører ved forhold, som er uheldige. En afskaffelse, ja, det havde vi såmænd ikke noget imod, hvis vi kunne være med til at stramme den på andre områder, nemlig på frigørelsesafgiftsområdet og vedrørende den almindelige spekulation. Det var jo dér vi skulle ramme det.

Men vi erkender, at vi i augustforliget har været med til at formulere den sætning, der siger, at de reelle kapitalgevinster skal beskattes, og lad mig sige det nok engang. Dem finder vi på de områder, jeg har nævnt. Ikke husmanden, der får 300.000 kr. for sin ejendom, eller måske 500.000 kr. eller 600.000 kr. Det er jo ikke ham, der får kapitalgevinsten, men det er ham, vi beskatter, og ikke den, der får den reelle gevinst. Jeg håber, at vi i de forhandlinger, vi sidder i, kan nå frem til netop at få en reel kapitalgevinstbeskatning, og for syttende gang: ikke en inflationsbeskatning.

Med dette har jeg ikke givet noget som helst tilsagn om at ville være med til det forslag, der ligger her. Det vil kristeligt folkeparti ikke.

Ib Christensen (DR):

Kapitalvindingsskatten er et produkt af indkomstskatten, idet den psykologiske baggrund naturligvis er den, at når man beskattede folks arbejdsudbytte så hårdt, som man allerede gjorde for år tilbage; for ikke at tale om nu, så er det ikke holdbart eller acceptabelt, at kapitalvinding, hvor det ofte drejer sig om meget store beløb langt ud over inflationsstigningerne, skulle friholdes for beskatning.

Det betyder ikke, at denne kapitalvindingsskat altid virker særlig heldigt. Tværtimod har fremskridtspartiet jo ikke helt uret i, at der

sker en overvæltning, og at man vanskeliggør generationsskiftet. De ulemper, kapitalvindingsskatten har i så henseende, tror jeg også gælder for en hvilken som helst anden skat i omsætningsleddet. Men de landejendomspriser og ejendomspriser, vi har oplevet i de senere år, hænger jo sammen med, at det at anbringe penge i jord og fast ejendom er så langt mere profitabelt. Det er dér, det egentlige problem, også for landbruget, ligger. Men nu vel, det skal ikke bestrides, at kapitalvindingsskatten kan virke uheldigt.

Hr. Stetter var inde på, hvordan erhvervslivet bliver forskelsbehandlet, fordi der jo ikke er kapitalvindingsskat på almindelige ejerboliger, og det er netop dér, vi har problemet. Den landmand, der i og for sig gerne ville takke af og flytte ind til byen, kommer måske af med en kapitalvindingsskat, mens han skal betale i dyre domme for et hus i byen.

Vejen til at skabe rimeligere tilstande er efter vores opfattelse ikke at fjerne kapitalvindingsskatten. Man skal heller ikke gå den vej at indføre kapitalvindingsskat på almindelige ejerboliger. Enhver ved i øvrigt, at det er politisk ganske ufremkommeligt, det er heller ikke sagen. Hvordan kan vi så klare dette problem? Her har flere ordførere været inde på, at man skulle omdanne denne kapitalvindingsskat til en løbende afgift på jordbesiddelse, og det er jo den vej, man skal. Til oplysning for hr. Ole Olsen – ja, andre ordførere har også været inde på det – så er der jo en væsentlig forskel på, om en afgift lægges i salgsleddet eller lægges som en løbende afgift på ejendomsbesiddelse. Lægges den i salgsleddet, bliver den overvæltet og fordyrer handelen med ejendomme, den vanskeliggør omsætning og handel med ejendomme og virker som en skat på flytning eller på generationsskifte. Men lægger man den som en løbende afgift på jordbesiddelse, virker det prissænkende, så letter det generationsskiftet, og så nedsætter det ejendomspriserne. Denne fundamentale forskel er der. Det er derfor, at de partier, der har sympati for, at samfundet inddrager disse værdier, skulle finde ud af at gå den rigtige vej.

Hr. Grünbaum var inde på det. Jeg blev ikke helt klar over, hvad hr. Grünbaum mente, da han talte om, at man selvfølgelig fra de partier, der har en positiv indstilling til en samfundsinddragelse af værdistigninger på jord, kun ville beskatte den værdistigning, der lå ud over inflationsstigningen. Hvis det gælder kapital-

[Ib Christensen.]

vindingsskat, kan jeg følge ham, men hvis det gælder f. eks. en grundværdibeskatning eller en grundstigningsskyld, kan jeg selvfølgelig ikke følge hr. Grünbaum. Det ville være rart, hvis socialdemokratiet kunne bekende i hvert fald sin principielle opfattelse. Sin aktuelle, praktiske politiske opfattelse har regeringspartiet desværre alt for sørgeligt dokumenteret ved det tidligere i dag nævnte februarforlig, der endog slår fremskridtspartiets og venstre-regeringens rekorder med hensyn til at forringe amtsgrundskylden.

Men måske kan dette være en indgang til, at socialdemokratiet og regeringen dermed måske vil være til at få i tale, for alle ved, at der her ligger et meget stort problem, og alle ved, at det ikke er politisk fremkommeligt at gribe dette problem an ved en skærpelse af kapitalvindingsskatten, dertil er den for angribelig. Hvis man ønsker at benytte den nye majoritet, der er i dette ting for virkelig at gøre noget alvorligt her, ja, så går vejen gennem en løbende afgift på jordbesiddelse. Det kunne være rart, om vi kunne få en eller anden tilkendegivelse fra regeringspartiet om i hvert fald en principiel sympati for det. Det kunne måske på et senere tidspunkt, når augustforliget endelig er udløbet – det være sig om få uger, eller hvornår det sker – udmønte sig i en konkret handling. Det ser mit parti i hvert fald hen til.

Med disse ord skal jeg sige, at vi har selvfølgelig ingen sympati for det af fremskridtspartiets fremsatte lovforslag.

Waldorff (VS):

Det kan gøres meget kort. Jeg kan tilslutte mig det, som er blevet sagt fra kommunisternes side om dette forslag.

Forslaget fjører ikke noget nyt til det indtryk, man har af fremskridtspartiets som kapitalisters og spekulanters fortalere på dette sted. Det eneste, man kan sige om fremskridtspartiets, er, at forslaget viser, at man ligger i skarp konkurrence med en række andre partier om, hvem der er bedst til at være fortaler for samme kapitalister og spekulanter.

Man ligger faktisk også i en vis udstrækning i konkurrence med den eksisterende lovgivning på dette område. For det er jo ikke sådan, at den lov, fremskridtspartiets vender sig imod, indebærer en virkelig inddragelse af de kapitalgevinster, som går i private lommer, overhovedet ikke. Den eksisterende lovgivning er klart

utilstrækkelig på det område, det har vi fremhævet gang på gang, uden at der dog har været nogen særlig forståelse for det.

Det eneste, man måske kunne finde interessant at diskutere, er, hvordan man kan sætte ind over for det kæmpemæssige bureaukrati, som er bygget op omkring hele skattesystemet herhjemme – det kommer vi muligvis også til at diskutere under det næste punkt på dagsordenen – men det er dog allerede til at forudse, at vores ønsker med hensyn til at kæmpe imod det bureaukrati vil gå i en noget anden retning end den, fremskridtspartiets forestiller sig.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ove Jensen) (FP):

Skatte- og afgiftsministeren har som regeringsmedlem et meget stort ansvar for hele vores valutaindtjening og for den store arbejdsløshed, vi har her i landet, men det er for mig et stort spørgsmål, om skatte- og afgiftsministeren er sig sit ansvar bevidst, når han kan betegne et forslag, der så ganske givet vil medføre, at valutaindtjeningen kan forøges med flere milliarder kr. årligt, og som ganske givet kan sætte i titusindvis af arbejdsløse i arbejde, som et paradedorslag. Det er for mig et stort spørgsmål, om ikke statsministeren har været meget uheldig i valg af sin skatte- og afgiftsminister, hvis det skal være retningsgivende for, hvad vi skal høre fra ham fremover.

Hr. Grünbaum var inde på, at der var tale om en beskatning af de arbejdsfri indtægter, og at det var et reaktionært forslag, vi havde fremsat. Det er jo ganske enkelt noget vrøvl at komme med. Der er overhovedet ikke tale om arbejdsfri indtægter i de tilfælde, hvor en landmand eller en eller anden håndværksmester sælger en bedrift, som han har haft igennem en menneskealder. Der er for så vidt flere andre ordførere, der har svaret på dette.

Hr. Grünbaum var også inde på, at det var fantastisk, at et parti, der kalder sig et arbejderparti, kan komme med et sådant forslag, og han sagde, at det placerede os helt ude på højrefløjten. Jeg ved ikke, om hr. Grünbaum er klar over, hvem det er, der vil give skattelettelser til de lave indkomster. Jeg ved ikke, om hr. Grünbaum har læst vores forslag om en skattefri bundgrænse på 25.000 kr. Efter de udtalelser, hr. Grünbaum kommer med her, så skulle man næsten tro, at det ikke var tilfældet.

Hr. Aksel Pedersen fra venstre var enig med

[Ove Jensen.]

os i flere ting. Jeg må bare sige hertil, at vi desværre ikke har de bedste erfaringer med hensyn til venstre, når det gælder kapitalvindingsskatten. Det er jo sådan, som det før er blevet sagt, at det er socialdemokratiet og venstre, vi kan takke for, at beskatningsprocenten blev forhøjet fra 65 til 75. Dér har venstre et meget stort medansvar.

Jeg vil gerne sige tak til de konservative, fordi de vil støtte forslaget.

Kommunisterne tror, at det vil medføre en stigning i prisen på jord og fast ejendom. Det må skyldes, at kommunisterne er meget dårligt orienteret om, hvad der foregår uden for murene her på Christiansborg. Kendsgerningen er jo ganske enkelt, at der på grund af kapitalvindingsskatten næsten ingen ejendomme er til salg, og derfor stiger prisen ganske automatisk. Når der endelig bliver udbudt en ejendom til salg, så er der en kø af folk, der ønsker at købe den, og ejeren kan reelt forlange, hvad han vil. Det her fremsatte forslag vil have den stik modsatte virkning.

Jeg vil sige, at politikere fra de partier, som går imod ophævelsen af denne skat, kan i hvert fald ikke fremover rejse rundt og fortælle, at de ønsker at afskaffe arbejdsløsheden og ønsker at bringe orden i vores økonomi og betalingsbalance osv., når de samtidig går imod dette forslag, som helt oplagt vil skaffe massevis af arbejdspladser. Det er ganske givet. F. eks. peger det udvalg, som landbrugsministeren har nedsat til at se på landbrugets forhold, også på, at en væsentlig årsag til, at det står så dårligt til med landbrugets produktion, som det gør, bl. a. er, at vi har kapitalvindingsskatten. Det er et udvalg, som er nedsat af ministeren.

Det er en rigtig dårlig forretning at opretholde denne kapitalvindingsskat, og alle de, der ikke bryder sig om at lave dårlige forretninger, må simpelt hen støtte det forslag, som fremskridtspartiet her har fremsat.

Det er jo et ganske lille provenu, der kommer ind i kapitalvindingsskat. Det drejer sig om ca. 550 mill. kr. Hvis vi holder os til landbruget, så kommer der ca. 150 eller 160 mill. kr. Der ville være milliardbeløb at tjene alene inden for landbrugsområdet ved at ophæve denne skat, og der kunne sættes i titusindvis af mennesker i arbejde alene på de følgeindustrier, vi har inden for landbruget. Det er for mig så helt oplagt, at noget af det første, man

skal gøre, simpelt hen er at få den kapitalvindingsskat ophævet, fordi den er direkte tåbelig at opretholde. Man kunne til nød forstå, hvis vi havde haft en masse penge til gode i udlandet, og hvis vi havde haft overbeskæftigelse i landet osv., at man kunne tillade sig at have en sådan skat. Men med de forhold, vi arbejder under nu, kan man altså ikke tillade sig en sådan flothed at opretholde en så tåbelig lovgivning som denne.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg vil gerne først takke hr. Ove Jensen for bemærkningerne om undertegnede. Sådanne bemærkninger fra den side opfatter jeg som en kompliment.

Hr. Aksel Pedersen stillede nogle spørgsmål om virkningerne for generationsskiftet i landbruget. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at augustforligspartierne samt de konservative mener, at der kan være behov for visse justeringer, og det er også nævnt i februarforliget. Det er aftalt med de partier, at der skal ske en lempelse af beskatningen i familiehandler, så man kan lette generationsskiftet i landbruget. Spørgsmålet var, hvornår der ville komme et forslag herom, og jeg kan sige, at det er lige på trapperne, det vil komme meget snart. Der er enkelte problemer, der skal afklares, inden det kan fremsættes. Det drejer sig først og fremmest om, hvilken vurdering der skal lægges til grund, det er spørgsmålet om personkredsen, og det er spørgsmålet om kredsen af ejendomme. De spørgsmål forhandles meget intenst af augustforligspartierne plus de konservative, og så snart disse forhandlinger er afsluttet, kan forslaget fremsættes.

Jeg beklager over for hr. Ove Jensen, at det til dels overlapper det onsdagsspørgsmål, hr. Ove Jensen har stillet med henblik på besvarelse i morgen, men først til mølle, først malet.

Ole Olsen (SF):

Det er hr. Ib Christensens bemærkninger, der kalder mig herop. Jeg synes, det virker meget naivt, at man tror, at en kapitalvindingsskat blot kan væltes over på køberen. Det er, ligesom om hr. Ib Christensen tror, at en sælger af en knap vare som jord ikke på forhånd alligevel tager, hvad han kan få. Det tror jeg man gør. Jeg synes, hr. Ib Christensen skal læse George én gang til.

Fuglsang (DKP):

Jeg synes, at hr. Ove Jensen endnu en gang demonstrerede fremskridtspartiets noget ejendommelige måde at argumentere på. Hr. Grünbaums betragtninger blev afvist som det rene vrøvl. De, som eventuelt kunne tænke sig at bevare kapitalvindingskatten, er belejret med snævertsynede misundelsesbetragtninger. Og i øvrigt er kapitalvindingskatten rent ud tåbelig. Dermed er den sag ude.

Derudover kommer man i og for sig med de rene postulater, bl. a. det, at hvis kapitalvindingskatten ophæves og landbruget altså spares for de 160 mill. kr., som det angives der vil spares herigennem, så vil tusinder og atter tusinder komme i arbejde. Hvor i alverden har man det fra? Det er grebet fuldkommen ud af luften. Det er da rigtigt, at landbruget har en hel del problemer at slås med. Dem vil vi også være med til at løse, bl. a. til fordel for den lille husmand, som hr. Arne Bjerregaard kender hjemme i sit sogn. Men det er jo ikke kapitalvindingskatten, som er det store minus for landbruget. Det er da helt andre ting: dets vældige gæld og rentebyrde. Der er bl. a. hele den byrde, der ligger, som jeg sagde i mit første indlæg, som følge af de høje priser på jord og fast ejendom og en lang række andre forhold. Vil man lette landbruget, så skal man sætte ind på disse områder og ikke forsøge at bilde landmændene ind, at deres problemer på nogen måde løses ved, at de sparer disse 160 mill. kr. At der så kan være ting ved det, som kan og bør rettes, er en anden sag, det er vi også indstillet på. Men problemet løses ikke ved simpelt hen at slå en streg over kapitalvindingskatten.

Ib Christensen (DR):

Selvfølgelig vil enhver sælger tage, hvad markedet kan bære, det er indlysende. Men det kan da øve indflydelse på, hvornår han vil sælge – hvis han da ikke er nødt til at sælge – hvor meget han har tilovers til sig selv, efter at kapitalvindingskatten er fratrukket. Der sker den forvridding, at den landmand, der erkender, at han kan få mindre ud af det på grund af kapitalvindingskatten, når han vil sælge sin landejendom og købe sig et eller andet, måske endda beskedent, parcelhus i byen, han viger tilbage for at gøre det, og så lader han maskinstationen klare historien. Man kan altså ikke bestride, at det virker tilbageholdende med hensyn til omsætningen af fast ejendom og

generationsskiftefjendtligt. Det er i øvrigt noget, som enhver nationaløkonom ved. Nu anbefalede hr. Ole Olsen mig at læse Henry George, og det er en udmærket anbefaling, men den er for så vidt overflødig. Jeg kunne have anbefalet læsning af f. eks. hr. Gunnar Thorlund Jepsen, og jeg kunne anbefale læsning af en lang række andre økonomer, men jeg synes i og for sig, det er lidet produktivt, at vi, der ønsker, at samfundet skal have en væsentlig prioritet, ja, en samfundsovertagelse af jorden, diskuterer disse ting indbyrdes. Vi burde i fællesskab følge den vej, som hr. Ole Olsen selv var inde på i sit spørgsmål til regeringen eller til socialdemokratiet, da han sagde, man burde overveje, om ikke en grundstigningsskyld eller øget grundskyld var vejen frem. Det er faktisk vejen frem, og hvis regeringen ikke ved denne lejlighed vil svare mig – det kan jeg forstå man ikke vil – så vil den måske gøre det ved en anden lejlighed. Der bliver lejligheder nok, hvor vi kan komme tilbage til denne sag, og vi er nogle stykker både i retsforbundet og i andre partier, der nok skal holde socialdemokratiet til ilden.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hr. Fuglsang talte om, at de 160 mill. kr. såmænd ikke betød så meget for landbruget. Det giver jeg ham ret i, rent talmæssigt betyder det ikke så meget, men desværre er der i vort samfund efterhånden en udbredt modvilje imod at betale noget, der hedder skat. Jeg skal ikke sige, hvem der har fremprovokeret dette, de, der har fået skatten for højt op, eller de, der har snakket om den i tide og utide. Sådan set er det ikke et problem med hensyn til selve pengene, for mange kunne såmænd godt sælge deres landbrugsejendom uden at skulle af med ret mange tusinde. Nej, det er frygten for at skulle af med dem, der holder folk tilbage, det er altså en rent psykologisk virkning. Vi, der færdes imellem landmænd, ved i al fald, at så snart man snakker med landmænd om at sælge, når de når op imod de 60, 70, ja, sågar 80 år, så siger de: nej, det må vi hellere lade være med, for vi har jo denne slemme kapitalvindingskat. Når man så siger: ja men lad mig prøve at regne det ud for jer, hvordan det kan gøres, så er de ikke interesseret, for de er straks bange for, at der skal ligge lidt lusk bagved, og at de alligevel skal af med noget. Det er det, der er dilemmaet. Det er ikke så meget den reelle afgift, de skal af med; det er mere,

[Arne Bjerregaard.]

at de frygter denne afgift. Derfor er vi nødt til at tage den væk. Jeg mener også, den er urimelig i forbindelse med almindelige handler. Som jeg sagde før: lad os beskatte de store, reelle kapitalgevinster mere rimeligt, men ikke de små.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ove Jensen) (FP):

Skatte- og afgiftsministeren betragter mine udtalelser om ham som en kompliment. De var altså ikke ment således.

Jeg vil gerne stille skatte- og afgiftsministeren det spørgsmål, om han er klar over, at kapitalvindingsskatten er direkte underskudsgivende for det offentlige. For ikke at gøre det alt for indviklet, kan vi holde os til landbruget. Det er 160 mill. kr., der kommer ind dér. Der skal kun skaffes beskæftigelse til ca. 3.000 personer mere, for at hele provenuet er hjemme i form af sparet arbejdsløshedsunderstøttelse, og landbrugets egne folk opererer jo med talstørrelser i en helt anden størrelsesorden. Man taler om, at der kan beskæftiges 10.000, 15.000, 20.000 personer mere, alene inden for landbruget. Er skatte- og afgiftsministeren overhovedet ikke opmærksom på disse problemer?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m. m. (Skattestyrelsesloven).

(Lovforslag nr. L 57. Fremsat 9/3 77).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Sammen med denne sag foretages den næste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Ændringer som følge af omlægning af skattemyndighedernes organisation m. m.).

(Lovforslag nr. L 58. Fremsat 9/3 77).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Karl Nielsen (S):

Forhistorien omkring forslaget til skattestyrelseslov, lovforslag nr. L 57, er ganske kort denne, at den daværende finansminister i 1972 nedsatte et sagkyndigt udvalg til at fremkomme med forslag om reformer i det lokale ligningsvæsen. I december 1975 afgav udvalget sin betænkning med et tillæg, som kom i januar 1976. Det er med betænkningen som baggrund, at ministeren har udarbejdet sit lovforslag, som indeholder gennemgribende ændringer i opgavefordelingen, for så vidt angår den lokale ligningsadministration, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med flertalsindstillingen i betænkningen.

Lovforslagets hovedsigte er følgende: Punkt 1: der gennemføres etledsligning i kommunal regie for både person- og selskabsligning. Punkt 2: skatterådenes opgave begrænses til funktionen som klageorgan for ligningskommissionernes ansættelser. Punkt 3: den statslige styring og kontrol med den kommunale ligning intensiveres.

Om overgangen til etledsligning vil jeg godt fremføre, at jeg tror, det er en rigtig tanke, at det bliver de kommunale ligningskommissioner, der får hovedansvaret for ligningen ud fra det princip, at afgørelser, som træffes af offentlige myndigheder, bør tages af de myndigheder, der er nærmest ved borgerne. Da skatteadministrationen i de fleste kommuner efterhånden er vel udbygget, mener jeg, at de er klar til at påtage sig opgaven. Dertil kommer, at der i lovforslaget er åbnet mulighed for, at de kommuner, der på grund af deres størrelse ikke har det fornødne personale til de mere komplicerede ligningsopgaver, kan trække på amtsligningsinspektorerne.

Jeg vil godt indskyde her, at skatterådenes medvirken i selve ligningen, som vi kender i dag, uden tvivl har været en styrkelse af ligningsarbejdet i de mange små kommuner, som vi havde frem til kommunalreformen i 1970. Om skatterådenes fremtidige stilling vil jeg godt sige, at det forhold, at de nu går over til alene at være et klageorgan for ligningskommissionens ansættelser, tror jeg vil betyde en styrkelse af deres arbejde som klageinstans, ligesom det vil styrke tilliden fra skatteydernes side til skatterådenes afgørelser. Skatteyderne vil efter min formening få en reel fornemmelse af, at deres klage behandles ved en ny instans. Vi har jo